

Theme:

The breakdown of **מחיצות** is the root of **עגל** and of **עזא ועזאל**; of all that is attractive about a world with no innate boundaries and endless potential. The depth of obsession and the recognition that selfhood is the ultimate **מחיצה** leads here to the sacrifice of **שעיר** to the **שטן**, the willingness to surrender essential drives and so to become free of their endless power.

From the creation of **מחיצות** and distinctions between **פנים וחוץ**, avoiding loss in universal **מקורות**, we grow to appreciate uniquely personal relationships that come of the assertion of personal **מחיצות** and the awareness of special and specific relationship. This is the **תכלית** of **משכן ומשכן** in human life, the final **תורת האדם** of **תורת האדם** of **תורת האדם**.

Structure:

The relationship of **נדב ואביהוא** to **יום הכפורים**
פנים וחוץ and **מחיצות**
שחוט חוץ and its relationship to **שעיר המשתלח**
דם ופנים and their relationship to **עריות**
יום הכפורים and **עזא ועזאל**
 The Devil and Demons: fooling the **שטן**
עולם הזה as a world with no boundaries
 Conceptualizing **קדושה**
 Surrendering obsession as **יום הכפורים**
 Recognizing the depth of the sacrifice

– OUTLINE –

RELATIONSHIP BETWEEN THE TWO PARASHOT

Only parashot with a common denominator are combined
עריות are the obvious common denominator
 There seems to be little else to connect the two

Why אחרי מות

כפרת מיתתם

What does this have to do with **מיתת שני בני אהרון**?
 The Zohar that says that without the **שני שעירים** you should read **שני בני אהרון** as **כפרה**
 But of course there is more than the question of **כפרה בעלמא** involved here
 There must be something that connects **נדב ואביהוא** specifically to **יום הכיפורים**

כניסתן

For the **פרשה** was actually *said* on that day according to the **גמרא גיטין**
 And it is certainly possible to learn that the **ה' את משה ויעש כאשר צוה ה'** means not only on **יום הכיפורים**, but at the time
יום כיפור here only as an afterthought – it *must* be done then
 But according to **ויק"ר** it could be done at *any* time
 The **גר"א** is brought (בספר גביעי כסף) as saying that this is said only on **אהרון** but that **לדורת** it is indeed **אחת בשנה**
 The **משך חכמה** explains **בפרשת אמור** that the **ענן** was present during the entire **כהונת אהרון**
ארבעים שנה
 For the **כי בענן** applied at any time during those years
 But this implies that there is some innate relationship between **כניסה וכפרה**

יום מיתתן DUPLICATING

The **קרבנות** that are brought are also exactly the same as the ones brought by **יום השמיני** (See **רמב"ן ט:ג**) (שמיני)

And the entire meaning of the **בזאת** is **בענין דמילואים**

What is more, we duplicate here the one thing that was not present as part of **מילואים** but which *they* added: the **קטורת** that was brought by them **כדין** **שלא**

שלא ימות כאשר מתו בניו וזאת הפרשה לאות כי בני אהרון הכניסו הקטורת לפנים מהפרכות (א"ע)
ואמר עוד למשה שיזהיר אותו שלא ימות בקרבנו אל ה'... אחרי שמתו שני בני אהרון בקרבנו לפני ה' (רמב"ן)

מחיצות

We already saw last week that the **חטא** of **נדב ואביהוא** was a violation of **מחיצות**, that their death was a reassertion of **מחיצות**, and that what makes a **משכן** a possibility **לדורות** is the annual reconstruction of **מחיצות**

What makes **יום הכפורים** possible as a day of **כפרה** on which **ה'** said **סלחתי כדברך** is clearly the same thing: the **מחיצות** are recreated as in **ונקדש בכבודי**

This makes **בתוך טומאותם** a possibility

It is the **קפירה על הקודש** that is the basis of the entire **כפרה**

Now the **יום הכיפורים** which is the day for **תיקון** of that breakdown is created by the death of the violators of **הר סיני** to bring **קדושה** to the **משכן** which was itself the **העגל**

For the **עגל** was caused by the breakdown in **צניעות** which is found only in **נדו"א**

בזאת is the 410 years of the **מקדש ראשון** destroyed for **זרה ועבודה זרה** which is precisely the **לשחק** **ויקומו**

When there was no longer **בזאת** because there was no **שכינה**, there is no **רמז** to **שני מקדש**

שחטי חוץ**תורת אדם** to **תורת כהנים**

Suddenly, after a long hiatus for issues that seem distant from **תורת כהנים** per se, we go back to issues that seem to belong in **צו**

We already had the **דין** of **חוץ** **מחשבת** yet only now come to the actuality

So too in **קדושים**, with the discussion of **נתר**

Now we can appreciate the relationship to **שחטי חוץ**: Now that we have **פנים** which is **בכניסה** except in terms of the **מילואים**, we also have the ability to prohibit **חוץ**

חוץ למחיצתו**שעיר המשתלח (1)**

So that the added **מצוה** which was not present on the day of **מות אחרי** makes sense as the continuation of **מחיצות**

Understanding at thirty-three

Stressing the interdependency of **פנים וחוץ**

For **שעיר לעזאזל** is **חוץ** as the **עזרא** **אבן** points out: **ולא יזבחו עוד את זבחיהם**

עבודה as the central issue in the **פנים וחוץ**

חמש טבילות ועשרה קידושין

The total contrast of the **שנים ששנים** in terms of **פנים וחוץ**

RAPTURE AND LOSS

This is also the concept of **עריות**

Just as the **כניסה** is seen as **ביאה**

We learn from the **מעיל** the **הרחקה** from others **בשעת תשמיש**

The **הרחקה** from **דם** is not to have **שליטה** on **מקור**

To stay away from **בפנים**

שליטה על הנפש

- זרק הכהן את הדם (ו)
 יאכל כל דם (י)
 כי נפש הבשר בדם היא (יא)
 כי הדם הוא בנפש יכפר (שם)
 כל נפ"ש מכם לא תאכל דם (יב)
 לא יאכל דם (שם)
 ושפך את דמו (יג)
 כי נפ"ש כל בשר דמו בנפש"ו הוא (יד)
 דם כל בשר לא תאכלו (שם)
 כי נפ"ש כל בשר דמו היא (שם)

It seems an almost absurd concentration on redundant דם. But it is even more striking when you see that the introduction to שחוטי חוץ includes:

דם יחשב לאיש ההוא דם שפך (ד)

It is the life of this קרבן to ה'. We have no שליטה over life.

The one thing which is common, central, to life of all levels is דם as per מאי חזית

דם is the only thing where we in fact have no individuality – mostly it is mixable, just some peripheral characteristics present in plasma.

עריות אחרי מות

Therefore the עריות are also in order of consanguinity

It is not לא תנאף

It is not אשת איש that is important--that comes at the end. It is blood

The Ramban's comment about the reasonability of marrying in the family

אין בידינו דבר מקובל בזה!

על כן יעזוב איש את אביו ואת אמו in ערוה of מקור

And all is listed here in terms of their connection to those two

ודבק באשתו and not ובהמה זכר with which the list ends

ממקום שבאת לפני ולפנים

The כה"ג must cease to be human, כל אדם

כפרה

That which allows כפרה as the סלחתי כדבריך is the reassertion of מחיצות!

This implies that יום הכפורים as the מכפר אחת בשנה is also the same as establishing a משכן!

This is why the תיקון העגל involved also the תיקון of רציחה וגם רציחה ויקומו לשחק ועריות: עבודה זרה ועריות:

שנות המקדש ראשון which was destroyed for those same things

This perhaps is the concept of קדושה with which the next parasha continues

A life of וטהרה is to be distanced from מקורות

From חולין קדושה within a life of חולין we go on to personal קדושה שוכן אתם בתוך טומאותם

PROBLEMS

Why are the עינויים that which turn this day into יום כפורים?

Why is the construction of the עריות in קדושים entirely different?

No indication of connection to דם

We start with אשת אביו-כלתו) and then זכר ובהמה אשת איש

What of the deeper relationship of the שלשים ושלוש: the שעירים!

The depth of the עזרא אבן here: analyze the name itself

Goats as מזיקים

The Zohar asks why it is מותר to be מקריב לשעירים here!

עזא ועזאל

The deeper connection of עריות to שחוטי חוץ and יום הכפורים

The story of עזא ועזאל

We no longer need to search for an explanation of the connection of עריות and יום הכיפורים!

Precisely the עניני העריות as well: ויקחו להם נשים: בתולות וא"א זכר ובהמה

The very מקור of מזיקין ושדים is עזא ועזאל through קין נעמה

When we bring a שער לעזאזל we are touching the deepest aspects of the connections of ערוה-חוץ-שדים

Back to what leads one to שחוטי חוץ; beneath the במה is the שד

The basis of man's connection to כוחות הטומאה and רע itself

GIVING THE DEVIL HIS OWN

The midrashim that seem to imply *fooling* him

The Zohar and the king who makes up with his son

Here the explanation of the שני שעירים מצוותן להיות שוין is given a completely different explanation by the Zohar

Similar to fooling the שטן regarding איוב

How is it possible to fool the שטן?

That we should be allowed in order to have life בתוך טומאה we make a deal with the devil?!

How could the day of creating קדושה and repairing עזא ועזאל possibly make a deal?

UNDERSTANDING עזאל

What is the underlying issue of the מה אנוש כי תזכרנו? נפילים

Yet despite the original guarantee that they would stand כנגד יצה"ר, they were completely and irredeemably נכשל

The attraction to עולם הזה is the essential problem

As it is to עשו who is שער and the object of the שער לעזאזל

This is the שורש הנשמה of everyone who is מפי"ל himself into תאוות העולם (Zohar), and they are given עולם הזה

לא נברא העולם אלא לצדיקי גמורי או לרשיעי גמורי-העולם הזה

עבודה בעה"ז to שטן and עשו to שוחד is equivalent: giving something for the שער

שער of the אברים אברים is the יעבר נא אדוני

THE APPRECIATIVE שטן

The זוהר and the מקטרג before the מלך

The שטן really appreciates the *reality* that is given to רע

The dangers of ר"ע; ר' עמרם חסידא: גירי בעיני דשטן

The inscription on the gift is the וידוי

To know that the world functions within itself and takes on its own powers

The destruction of עזא ועזאל who are כולו אש becoming totally מעורה בעולם

You must come to know and respect its true power

Rabbi Akiva--never say גירי בעיני דשטן

This is the בא שטן ונשקיה על כרעיה (ב"ב ט"ז).

To know the darkness of the soul and the banality of evil

עז"ה כמות אהבה-קשה כשאל קנאה

עזא ועזאל that attracted הנאות the opposite of the עינויים כמלאכי השרת

WORLD WITH NO BOUNDARIES

The obsession is with an עולם that has no מחיצות

Physical מחיצות can be transcended in a physical way by a physical being

As the תפילין בעל שם טוב points out regarding תפילין

The openness of **עולם הזה** and its **תאוה** is exactly the same: everything is possible because **מחיצות** are not absolute in **עוה"ז** terms

The **מדרגות המלאכים** and definition of **רמב"ם**

In **עוה"ז** the **סודות הבריאה** are open to **שוטים** who don't know the **עמוד החכמות ועמוד היסודות**

What deeper attraction could exist, what stronger **יש לי רב**: an infinity of potential

"I want it all and I want it now!"

The **תיקון מחיצות** demands the recognition of obsession and compulsion

The same **כל באיה לא ישובן** and **ראב"ד** (ע"ז יא.)

He becomes "a fiend," "possessed"

The loss of **מחיצה** is exactly as destructive whether **לשם תאוה** or **לשם שמים**

LOSING MYSELF IS EXACTLY THE SAME AS **נדב ואביהוא**

But the difference between rapture and obsession is minor

One is the loss of the personal in what I believe is a universal;

the other is the loss in a universal that I think is personal

The loss in rapture was the **מקור** of the **חטאי העגל**

The continuous rediscovery of obsession: **מדה כנגד מדה**

נותן עיניו במה שאינו שלו....

Needing to discover that only what I can relate with can be mine, and that to merely take is to gain nothing and lose all

מחיצות לי is the direct solution to loss of **מחיצות לי**

קדושה

The contradictory faces of **קדושה**: **פרישות ודביקות**

תוס': אסורה כהקדש להיות לי

Dedication, specificity, from **פרישות** to what I am not **שייך**, to connection to what is uniquely mine

IT IS A GOOD DEAL FOR BOTH PARTIES

בתוך טומאותם making a deal: we give it its place, we believe in it

Therein lies the **ריח הניחוח** of **כפרה**

The outside is as essential to the inside as the inside is to the out

יצר רע in **שטן** and the gift of **בכל מאדיך**

Even recognizing the incredible usefulness of the Satan

Without **בכל מאדיך** and the **חביבות העולם** there is nothing

טוב מאד: זה יצר הרע

DEMONS ANONYMOUS

Giving it all away despite the alcoholic's cry that **אין לי גן עדן אלא זה**

בכל נפשך is even harder to give up than **בכל מאדיך**

טוב מאד יצר הרע

Giving up everything for good, fixes the Giving up everything for evil

364 days

A true sacrifice, as real as Ya'akov's **יעבר נא אדוני** that cost him 2,000 years of **עולם הזה**

EXORCISING THE DEMONS

The joy that follows the pain of saying "No" is the freedom of Yom Kippur

The horrible pain of **עזאזל** is what everyone who had to surrender love to be free of obsession knows

Diving off the cliff

The new level of **תורת כהנים** over the **עולם** is the continuation of **קריאת שמות**

Every individual must be **קורא שמות** just as **אדם הראשון** was **קובע מחיצות**

This is why **קלקול הארץ** is a **קלקול בעריות**

פרושים תהיו

THE חיבור לארץ

ותטמא הארץ

ותקיא הארץ את יושביה

כי את כל התועבות האל עשו אנשי הארץ אשר לפניכם ותטמא הארץ

ולא תזנה הארץ...ומלאה הארץ זימה (יט:כט)

הארץ מזנה את פירותיה (רש"י)

כמעשה ארץ כנען -- כמעשה ארץ מצרים

פרושים תהיו means be separately yourself, do not *adulterate* yourself

IN A WORLD OF YOURSELF, YOU CREATE קדושה

מעלה אני עליכם כאילו קדשתם אותי

From כפרה to personal מחיצות and בריאת העולם

In חטא נדב ואביהוא, you personally undo the קדושים תהיו